

Prof. dr hab. Maria Deptuła

Studia na kierunku Pedagogika, specjalność Pedagogika Szkolna ukończyłam w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Bydgoszczy w roku 1977. Po ukończeniu studiów przez trzy i pół roku pracowałam jako pedagog osiedlowy na osiedlu Błonie w Bydgoszczy. Do moich zadań należało m.in. organizowanie wsparcia dla dzieci do 7 roku życia, których prawidłowy rozwój był zagrożony i młodzieży, która porzuciła naukę. Moi podopieczni wychowywali się w rodzinach z licznymi problemami. Myślę, że to doświadczenie bezsilności, które bardzo często było moim udziałem, na zawsze naznaczyło moją drogę zawodową określając moje zainteresowania i styl uprawiania nauki i dydaktyki. W latach 1981-2022 pracowałam na Wydziale Pedagogiki i Psychologii, następnie na Wydziale Pedagogiki Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Do roku 1999 w Katedrze Pedagogiki Społecznej kierowanej przez prof. dr hab. Edmunda Trempałę promotora mojej rozprawy doktorskiej. Stopnie naukowe doktora (1988r.) i doktora habilitowanego (1998r.) zdobywałam na Uniwersytecie Adama Mickiewicza, a tytuł profesora nauk społecznych uzyskałam w 2014r. w wyniku postępowania przeprowadzonego na Wydziale Pedagogiki i Psychologii UKW.

Od 1992 do 2022 roku kierowałam zakładem (potem katedrą), który prowadził na kierunku pedagogika specjalność pedagogika opiekuńcza-wychowawcza, kiedy studia były 5-letnie, a następnie na I i II stopniu studiów. W roku 2019 wspólnie z Zespołem, kierowanej przeze mnie Katedry Pedagogiki Opiekuńczej i Profilaktyki Społecznej tworzyliśmy autorski kierunek studiów o profilu praktycznym *Pedagogika opiekuńcza z profilaktyką uzależnień i socjoterapią*. Przygotowałyśmy także program kontynuacji tych studiów na II stopniu, który realizowany jest od roku 2022/2023. Moja praca naukowa dotyczyła diagnozowania efektów rozwoju psychospołecznego dzieci oraz warunków, jakie im tworzone w klasach szkolnych w szkole podstawowej. Zajmowałam się też projektowaniem i ewaluacją oddziaływań wychowawczo-profilaktycznych i badaniem skuteczności zastanych praktyk wychowawczo-profilaktycznych. Tej problematyki dotyczyły także rozprawy moich 11 doktorantów. Większość z nich powstawała w ścisłej współpracy z nauczycielami i pedagogami szkolnymi, pracownikami placówek wsparcia dziennego dla dzieci z grup ryzyka. Wszystkie badania prowadziliśmy w strategii ilościowej. Rozprawy 9 doktorantów były możliwe dzięki grantom z KBN, MNiSW, NCN (3) oraz grantom na badania stosowane przyznawanym w trybie konkursowym przez Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii.

Opublikowałam 65 prac naukowych oraz wiele prac popularnonaukowych. Najbardziej dumna jestem z książek „Odrzucenie rówieśnicze. Profilaktyka i Terapia”, Warszawa: 2013, PWN oraz monografii napisanej wspólnie z moimi doktorantami pt. „Wczesna profilaktyka problemów w rozwoju psychospołecznym i ryzykownych zachowań dzieci i młodzieży”, Warszawa: 2018, PWN.

Obecnie, ciesząc się emeryturą i możliwością życia bez budzika, współpracuję z osobami działającymi w obszarze profilaktyki zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży i promocji zdrowia oraz prowadzącymi badania w tej dziedzinie.